

3. Пашко П., Демченко В., Павлюк В. Заходи митно-тарифного регулювання як складова реалізації митної політики України. *Вісник АМСУ*. 2005. № 4(28). С. 3-7.

4. Дацків Р. М. Вплив глобалізації на зовнішньоекономічну безпеку України. *Актуальні проблеми економіки*. 2003. № 12(30). С. 129-138.

5. Пашко П. В., Полонський О., Христенко О. Адаптація митного законодавства України до світових стандартів – шлях підвищення митної безпеки держави. *Вісн. АМСУ*. 2005. №3. С. 100-104.

6. Пашко П. В., Скороход О. І. Оцінка митної безпеки держави. *Фінанси України*. 2005. № 2 (111). С. 101-105.

УДК 342.6(477)

Юлія Костянтинівна ПІНЧУК,

кандидат юридичних наук,

Харківський національний університет внутрішніх справ;

ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-6216-0374>

ВИКОНАВЧА ВЛАДА ЯК ОСНОВА УПРАВЛІНСЬКОЇ СИСТЕМИ УКРАЇНИ

Сучасний стан нашої держави в умовах важких економічних випробувань, військової загрози та політичної нестабільності вимагає організованого, цільного та узгодженого управлінського впливу з боку держави. Досягнення поставлених цілей і вирішення нагальних завдань можливе лише при чіткому керівництві та твердому усвідомленні необхідності прийнятих рішень, їхньої результативності та перспективності.

Розвиток держави та її ефективне функціонування неможливе без організованої управлінської системи, що включає суб'єктів управління, об'єкт управління та механізм управлінської діяльності.

Управління в широкому розумінні – це вплив кого-небудь на щось або когось, в результаті якого підтримується якийсь стан, або здійснюється його якісна заміна і в кінцевому результаті сприяє досягненню мети, заради якої здійснювався цей вплив.

В теорії менеджменту (складове від англ. manage - керувати та men – людина, яка виникла в кінці XIX ст. і основоположником якої був американець Джозеф Вартон) «управління визначають як особливий вид діяльності, що перетворює неорганізований натовп на ефективну, цілеспрямовану та продуктивну групу». [1, с. 18]

Для вірного уявлення управління, як соціального явища слід виходити із змісту управління як функції організованих систем, створених

для забезпечення взаємодії складових елементів, що підтримують необхідний режим функціонування з метою досягнення поставлених цілей та завдань. Згідно з теорією систем, всі явища навколишнього природного середовища, тобто об'єкти, предмети – це складні системи, що складаються з багатьох елементів, взаємопов'язаних між собою. Виходячи з положень загальної теорії систем, управління – це процес цілеспрямованого впливу суб'єкта на визначений об'єкт для досягнення поставленої мети, результату. [2, с. 20]

Існує декілька видів управління, які поділяються відповідно до керованих об'єктів – за галузевою ознакою. Одним із найбільш масштабних виступає державне управління. Ця діяльність пов'язана з організацією чітко поставлених цілей та узгоджених дій у масштабах держави, а також регулюванням відносин усіх їх суб'єктів. Тут визначальним моментом виступає дотримання основної функції управління – ефективного використання робочої сили та ресурсів для повноцінного розвитку держави та її окремих галузей.

Базовим елементом управлінської системи України виступають органи виконавчої влади всіх рівнів. Саме на них покладено повноваження щодо впровадження та використання механізмів управлінської діяльності у повсякденному житті держави.

Враховуючи наявність розглянутих елементів, можна дати визначення поняттю державного управління, під яким слід розуміти діяльність органів державної влади, спрямовану на здійснення певного політичного курсу розвитку держави.

В теорії управління існує декілька підходів до розуміння державного управління:

1) управлінський, для якого характерна наявність таких цінностей як практичність, економічність та ефективність (цей підхід характерний для низки європейських країн);

2) політичний передбачає здійснення всіх принципів демократії в організацію управлінської діяльності. Службовці державних органів за такого підходу мають бути підпорядковані виключно інтересам громадян, а органи виконавчої влади мають бути як «соціальне суспільство у мініатюрі»;

3) правовий підхід вищими цінностями державного управління визначає права громадян і орієнтований не так на підпорядкування безпосередньому керівництву, як на дотримання Конституції, законів держави та принципів правової держави. [3, с. 246-247]

На сучасному етапі розвитку нашої держави чітко простежується відданість цінностям правового підходу державного управління, що знайшло своє відображення у положеннях Конституції

України. Однак, для гармонізації управлінських відносин та їх динамічного розвитку, необхідно об'єднувати та впроваджувати у практику всі існуючі підходи, не віддаючи переваги жодному конкретному. Адже неможливо виключити з державного управління політичний підхід, який покликаний відображати волю народу і повністю зважати на його інтереси. Також не можна забувати і про управлінський підхід, тому що будь-яка діяльність, апріорі, націлена на досягнення певних результатів за допомогою найбільш ефективних методів і за мінімальних витрат.

У той же час, реалізація закріплених повноважень неможлива без дотримання основних управлінських принципів, таких як відкритість, прозорість та результативність. Саме на них необхідно наголошувати при реалізації покладених на органи влади завдань. Тож актуалізується питання формування позитивного іміджу органів державної влади. Перед ними стоїть одне з найважливіших завдань для сучасного етапу держави – вироблення дієвого механізму співпраці з населенням, недопущення формування недовіри громадян інституту державної служби.

Управлінська діяльність не повинна бути шаблонною, вона повинна бути адаптована під сучасні реалії та враховувати всі тонкощі та особливості керованих об'єктів. Незважаючи на те, що об'єкт управління перебуває в певній залежності від керівника суб'єкта, він все одно має здатність впливати на вибір механізму управлінської діяльності. Цей взаємний вплив не можна ігнорувати, а навпаки, його необхідно використовувати для створення найефективнішої системи державного управління.

Список бібліографічних посилань

1. Малиновський В.Я. Державне управління: Навчальний посібник. Луцьк: Ред.-вид. відд. «Вежа» Вол. держ. ун-ту ім. Лесі Українки, 2000. 576 с.
2. Управління органами Національної поліції України : підручник / за заг. ред. д-ра юрид. наук, доц. В. В. Сокурєнка ; [О. М. Бандурка, О. І. Безпалова, О.В. Джафарова та ін. ; передм. В. В. Сокурєнка]; МВС України, Харків. нац. ун-т внутр. справ. Харків: Стильна типографія, 2017. 580с. С. 20.
3. Ковалів М. В., Іваха В. О. Діяльність органів внутрішніх справ в умовах воєнного стану // Вісник Національного університету «Львівська політехніка: збірник наукових праць № 813. Серія: Юридичні науки / Міністерство освіти і науки України, Нац. ун-т «Львівська політехніка»; відп. ред. Н. І. Чухрай. Львів: Львівська політехніка, 2015. С. 246-247.